

[Arbejds- og Socialministeren.]

tales Understøttelse i Tilslutning til Vægningen.

Med den Oplysning, at dette Lovforslag er vedtaget enstemmigt i det andet høje Ting, skal jeg tillade mig at anbefale det til Landstingets hurtige og velvillige Behandling.

Jeg skal dernæst over for det høje Ting anbefale et tilsluttende Lovforslag, nemlig Forslag til Lov om Ændring i Lov om offentlig Forsorg, jfr. Bekendtgørelse Nr. 337 af 29. Juli 1942, saaledes som dette Lovforslag er vedtaget i Folketinget.

Lovforslaget knytter sig nøje til den ved det lige forelagte Forslag om Ændringer i Arbejdsløshedsloven foreslaaede Ophævelse af Arbejdskortordningen. Det gaar ud paa at skaffe Hjemmel for de sociale Udvalg til under Bødetrusel at afkræve en Arbejdsgiver Oplysninger om, hvorvidt en trængende, der henvender sig til Udvalget om Hjælp, har været beskæftiget hos vedkommende Arbejdsgiver, og hvor meget han har tjent hos ham.

Jeg anbefaler ogsaa dette Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Josef Andersson: Det foreliggende Lovforslag om Ændringer i Arbejdsløshedsloven drejer sig jo hovedsagelig om de inden for Arbejdsløshedskasserne gældende Kontrolforanstaltninger, og det mest bemærkelsesværdige i Forslaget er, at den ved Revisionen i 1942 gennemførte Arbejdskortordning nu foreslaas ophævet. Der er Grund til at udtale Tilfredshed med, at denne Foranstaltning nu forsvinder. Da Ordningen med Arbejdskortene blev indført, blev der fra flere Sider, og særlig fra Arbejdsløshedskasserne, gjort opmærksom paa, at denne Ordning ikke alene vilde være meget bekostelig og meget besværlig at praktisere, men at den som Kontrolmiddel vilde være højst problematisk. Tiden har vist, at den Kritik, der rejstes mod Arbejdskortordningen, var berettiget. Det Embedsmandsudvalg, som paa den højtærede Ministers Foranledning har været nedsat for at undersøge, hvorledes Ordningen har virket, er kommet til nøjagtig det samme Resultat, som dengang blev fremhævet fra Kassernes Side. Der maa naturligvis føres Kontrol med, at Forsikringen ikke bliver misbrugt, og Arbejdsløshedskasserne er selv mest interesserede i, at Understøttelsen ikke misbruges. Der føres derfor fra Kassernes Side, en megetaarvaagen Kontrol med Understøttelserne. Den mest effektive Kontrol er absolut den

personlige Kontrol, som udøves fra Kassernes Side, og som tillige er afpasset efter de enkelte Fags særlige Forhold. Efter Lovforslaget kan Arbejdsdirektoratet indføre supplerende Kontrolbestemmelser, hvis de enkelte Kassers Kontrolordninger ikke anses for at være tilstrækkelig betryggende. Jeg vil dog gerne understrege, at generelle Ordninger helst maa undgaas. Forholdene er saa forskellige inden for Fagene, at det gælder om at tilpasse Kontrollen i de forskellige Kasser paa den mest hensigtsmæssige Maade, og efter de Udtalelser, den højtærede Minister nu fremsatte, forstaar jeg, at han er enig med mig heri.

Det havde været ønskeligt, om de Bestemmelser, som blev indført samtidig med Arbejdskortordningen i 1942, og som ved Lovforslagets Behandling i det høje Folketing fra mit Partis Side blev foreslaaet ophævet, ogsaa var blevet fjernet sammen med Arbejdskortordningen. Det er imidlertid ikke sket, men da Lovforslaget, som det nu foreligger, alligevel betyder væsentlige Forbedringer i den gældende Lovgivning for Arbejdsløshedskasserne, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling, og i Overensstemmelse med det, jeg her har udtalt, kan jeg ogsaa anbefale Forslaget om Ændring i Lov om offentlig Forsorg til Tingets velvillige Behandling.

Nielsen-Man: Det foreliggende Lovforslag om visse Ændringer i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring rører jo ved forskellige Problemer og løser dem for saa vidt vel ogsaa. Det første, der røres ved, er Spørgsmaalet om de Arbejdskort, der blev indført ved Ændringen i 1942. I og for sig kunde jeg beklage, at det har været nødvendigt at afskaffe Arbejdskortene. Formaålet med dem var naturligvis i første Række at gennemføre en mere effektiv Kontrol, men det var ogsaa — og det var maaske ikke mindre væsentligt — at faa bortskaffet den Mistillid til Arbejdsløshedslovgivningen, som havde bredt sig i vide Kredse. Nu maa man vistnok indrømme, at Arbejdskortordningen ikke har virket efter sin Hensigt. Ikke alene har der været en vis Træghed blandt de arbejdsløshedsforsikrede selv over for Ordningen, og det beklager jeg meget, men det er beklageligt at maatte indrømme, at der ogsaa blandt Arbejdsgiverne har været nogen Træghed.

Jeg tror nok, det bliver nødvendigt for os, der ønskede denne Ordning gennemført, at indrømme, at begge de to interesserede Parter for det første ikke modtog Ordningen